

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Vita Beati Philippi Apostoli, Ioachimo Perionio Benedictino Cormoëriaceno
auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

dæmoni qui in simulacro lateret, imperavit, ut sine ullius damno & iniuria abiret, solisque simulacrum confringeret.

Quam Apostoli orationem mirantibus omnibus & obstupescantibus, utraque res subsecuta est. Nam & simulacrum solis instar ceræ liquefactum solutumque est.

Quare commoti, cum sacerdotes omnes tum vel maximè pōtifex, arrepto gladio, Apostolum interfecit, cum hac oratione, Ego deorum iniuriam vlciscar: cuius corpus magno cum honore ibi primum sepultum est, deinde Edissam translatum esse dicitur imperatore Alexandro, quam in urbem idem Apostolus Taddæum unum ex duobus & septuaginta discipulis ad Abagarum regem, ut scriptum est, apud Eusebium, misit.

VITA BEATI PHILIPPI APOSTOLI, IOACHIMO PERIONIO BENEDICTINO Cormœriaceno auctore.

PHilippus Galilæus è vico Bethsaida, quæ Patria Petri & Andreae fratrum fuit originem duxit, quemadmodum Ioannes principio ferè Euangelij sui commemorat. Is se Christo, post tri-

die-

die quàm Petrus vocatus est, in disciplinam tradidit, cùm eum Iesus admonuisset, vt se ille sequeretur. Sic autẽ eum secutus est, vt ipsum, non hominem solùm sed Christum, quem Moses & prophetæ venturum prædixissent, esse profiteretur. Neque verò eam quam de IESV opinionem habebat, dissimulauit, aut cælaui, sed eius Nathanaëlem qui ei primus factus est obuiam, participem sociumq; fecit. Nathanaël enim cùm Christum à Philippo Nazarenum esse audiuisset, & ex eò quæsiuisset, num quid boni ex eo oppido proficisci & prodire posset, Philippus ita ei respondit, vt illi experiendi causa veniendum esse censeret. Ad Iesum ergo vna profecti sunt, qui cum Nathanaëlem vna cum Philippo ad se venientem videre, eum esse professus est Israëlitam, in quo dolus nullus esset, nulla fraus, Nathanaël qui miraretur quòd hæc de ipso CHR Iesus quem nunquam vidisset, prædicaret, eum, qui ipsum nosset rogauit. Eum se ille vidisse dixit sub ficu, antequam à Philippo vocaretur. Hic autem Philippus postea ex communi discipulorum numero ad summam Apostolicæ dignitatis gradum Christi benignitate euectus est, id quod ex Matthæi, Marci, & Lucae Euangelij

per-

§70 B. PHILIPPI VITA.

perfpici licet. Paucis ante Chrifti mortem diebus nonnulli eorum qui Gentiles à Iudais quafi Barbari appellabantur, Hierofolymam fortè venerant, vt die fefto qui pafcha dicitur, facrum folenne agerent. Ij ad Philippum venientes, ei exposuerunt, quanta CHRISTI videndi cupiditate ducerentur. Philippus hoc primum Andreae condifeipulo enunciauit, deinde vterque IESV narrauit. Ille verò cum multis verbis omnes qui aderant hortatus efferet, vt & hanc quam agimus vitam præ æterna contemnerent, ac pro nihilo putarent, & sibi ministrarent, quod ita futurum efferet, vt in cælo eis à patre honos tribueretur, patrem rogare coepit, vt sibi gloriam tribueret. Quam illius orationem vox è cælo subfecuta efferet dicentis se & gloriam ei tribuiffie, & rursus tributurum. Omnes qui aderant non planè vocem exaudierunt. Itaque alij tonitru illud fuiffie, alij angelum cum Chrifto locutum efferet dixerunt. Ipse autem eam vocem non fua, fed illorum caufa fufam efferet dixit, caufamque exposuit multis verbis, quæ enumerare longum efferet. Idem cum è Chrifto à cœna pridie quam mortem perferret, audiret, heminem ad patrem nifi eius beneficio venire poffe,

cum.

eum rogauit, vt sibi ac condiscipulis pa-
 trem ostenderet: sic enim fore, vt ni-
 hil prætereà requirerent. Qua oratio-
 ne ostendit, quanta sempiternæ gloriæ
 studio traheretur, etsi nondum plane in-
 telligebat quid diceret, nec de CHRIS-
 TIO ita vt æquum erat, sentiebat. Itaque
 cum ille obiurgauit, quod cum tandiu
 cum ipso versatus esset, tamen nondum
 eum qui esset cognosceret: præsertim cum
 videndi patris se cupiditate duci expon-
 ret, quem videret cum ipsum cerneret.
 Atque hæc quidem tantum literarum
 sanctarum monumentis de hoc Philip-
 po mandata sunt. Nunc de eius doctri-
 na & morte aliquid dicendum est. Ei
 Scythiam in partitione prouinciarum
 obtigisse inuenio, in qua cum annos fe-
 rè viginti Christianæ religionis institu-
 tis animos populi imbuisset, innume-
 rabilemque multitudinem à falso cul-
 tu ad verum traduxisset, à nonnullis qui
 à religione nostra abhorrebant, com-
 prehensus est primum, deinde ad sta-
 tuam Martis ductus, vt ei diuinum
 honorem & cultum tribueret. Eo vt
 ventum est, draco inusitatae magni-
 tudinis ex basi statuæ erupisse dicitur,
 pontificisque filium qui ignem ad sa-
 crifi-

crifi-

crificium ministraret, duosque tribunos qui prouinciæ præessent, cuius satellites Philippum comprehensum habebant, certo quodam impetu vulnerauisse, multosque flatu oris in grauem morbum precipitauisse. Philippus autem qui omnia lamentationum, gemitus, morborumque plena cerneret, omnibus tum exposuit, si consilium ipsius sequi vellent, fore, ut non solum ij qui draconis flatu in morbum incidissent, conualescerent, verum etiam ij qui iam extincti essent & occidissent, ab inferis excitarentur. Quinetiam se Dei sui nomine draconem qui eis tam pestifer esset, fusurum atque fugaturum, esse promisit. Omnes eum tum orare ut consilium daret, quo quam primum vteretur. Ille Martis statuam deiiciendam esse dixit, & in eius loco Iesu Christi crucem figendam quam ipsi venerarentur & colerent. Cumque agri sibi vires deesse clamarent, ostenderentque lachrymis se si possent quam primum deiectos esse statuam, Philippus draconi Christi nomine ut eo abiret, ubi nocere nemini posset, imperauit: atque ita eius iussu euasit. Tum autem & pontificis filium, & duos tribunos quos paulò antè dixi, ab inferis excitauit, & omnes qui flatu draconis in

morbum

morbum inciderant, curauit Quo factum
 est, vt omnes qui antea Philippo infesti
 erant, pœnitent scelerum suorum, ipsiq;
 eum vt DEVM homini specie & figura
 adorarent. Ipse autem annuū ibi præter-
 eā conmoratus est, totamque illud tem-
 pus in tradendis docendisq; religionis
 nostræ mysterijs institutisque consumsit.
 Christum enim docebat mundo qui in
 maximum discrimen salutis deductus es-
 set, aduentu suo remedium attulisse, cū-
 que liberasse : eundem natum ex Maria
 virgine, mortem salutis hominum causa
 perpeffum, sepulcrū, ac tertio die excitū
 à mortuis, que ante mortē docuisset, eadē
 docuisse eū reuixisset: quadagesimo die,
 in caelu discipulis spectantibus ascendisse,
 vnde Spiritum sanctum sicuti pollicitus
 erat, ad suos misisse, à quo specie ignis in
 singulis insidente, omnium populorum
 atque nationum sermone linguis fuif-
 sent eruditi. Se ex eorum numero vnum
 eō missum, docuisse simulacra vana & fu-
 tilia esse, generique hominū aduersa. Hac
 atque alia eiusdem generis cūm Philip-
 pus doceret, innumerabiles homines ad
 Christi cultum & religionē traducti ba-
 ptizatiq; sunt. Institutis autem eorum
 hominum ordinibus & gradibus, qui

574 B. PHILIPPI VITA.

rem diuinam procurarent, delectoꝛque pontifice, multisque templis edificatis. ipse oraculo diuino admonitu, in Asiā reuersus est. Ibi in vrbe Hierapoli sectam Ebionitarum qui Dei filium veram hominis naturam ex Maria virgine sumpsisse negabant, evertisse ac sustulisse, eorumque inuidia & scelere in crucem actus & lapidibus obrutus esse dicitur. Quanquam in peruetusto bibliothecæ Cormæriacæ volumine non cruci suffixum eum reperio, sed septimo quam excederet è vita die omnes clericos ad se accessisse, eisque exposuisse, septem dies sibi à DEO concessos esse, ut eos hortaretur, ut in CHRISTI doctrina & cultu permanerent: eumque annos natum septem & octoginta in cælum ad CHRISTUM migrasse, duasque eius filias virgines post aliquot annos, mortuas à dextra lauaque eius sepultas fuisse. Quarum etiam mentionem apud Eusebium facit Polycrates in epistola quam ad Victorem Romanum pontificem misit. Sed ne errore labamur, quemadmodum Eusebius, diligenter videndum est. Neque enim Philippus is, quem in Actis Apostolorum Cæsareæ visum à Paulo & eius quatuor filias virgines Lu-

cas

cas se
nus fD.
A P
viI A
p
tr
ptur
mate
sanct
à Ch
eatur
quod
secu
grad
Chr
nati
or sa
Eua
liter
men
in e
scrip
stol

cas scribit, Apostolus, sed tantum Diaconus fuit.

D. IACOBI IVDAE APOSTOLI FRATRIS

vita, Ioachimo Peronio Benedictino
Commeriaceno
auctore.

IACOBUS Iudæ ac Simonis frater, Alphæum patrem habuit, & Mariam matrem, quæ interdum in sanctis scripturis, Maria Iacobi, interdum Ioseph mater, interdum etiam Maria Cleophæ sancta filia dicitur. Hic quidem quando à Christo vocatus fuerit, incertum est, vocatum autem esse hinc intelligi potest, quod apostolatus dignitatem ab eo consecutus est, cum nemo ad eum honoris gradum ascenderit, qui non se ante in Christi disciplinam tradidisset. De eo prius ac propriè nihil profusum quatuor sanctissimi viri, qui libros quatuor quæ Evangelia inscripti sunt, scripserunt, literis mandarunt. Paulus autem eius mentionem facit multis locis, & Lucas in eo libro quem Acta Apostolorum inscripsit. Ac Paulus quidem in priore epistola ad Corinthios, **CHRISTVM** cum
excita-